

ροντο τὰ νῶτα με μαστίγιας, ἔπαρημέλουν πᾶσαν
θεραπείαν τοῦ σώματος. Συγγραφεὺς τις τῆ με-
σαιῶνος διηγείται, ὅτι ὁ Πάπας Ἰννοκέντιος Γ',
ὅτε ὁ ἅγιος Φραγκίσκος τοῦ ἐξήτει τὴν ἄδειαν
νὰ συστήσῃ μίαν νέαν ἀδελφότητα, ἀπεκρίθη
πρὸς αὐτὸν, 'Σὲ συμβουλευω, ἀδελφέ μου, νὰ
κλίσεις εἰς τὴν λάσπην μαζὶ με τοὺς χοίρους,
ἐπειδὴ με ταύτην τὴν ἐταιρίαν φαίνεσαι ὁμοί-
τερος παρά με πνευματικὴν ἀδελφότητα.' Ὁ
ἅγιος ἤκουσε με τὰ σωστά του τὴν συμβουλήν
ταύτην, ὑπῆγε καὶ συνεκλύσθη με τοὺς χοίρους
εἰς τὴν λάσπην, καὶ ὑπέστρεψε πάλιν εἰς τὸν
Πάπαν καταλασπωμένος. Ὅπως ἂν ἔχη τὸ
πρᾶγμα, ὁ Ἰννοκέντιος τοῦ ἔδωκε στοματικῶς
τὴν ἄδειαν (1210), καὶ ὁ Φραγκίσκος ἠῤῥῆσεν
ἀκόμη περισσότερον τὴν αὐστηρίαν τῆς ζωῆς
του, καὶ περιῆλθεν ὅλην τὴν Εὐρώπην διὰ τὴν
ἐξαπλώσῃ τὴν διδασκαλίαν τῆς. Οἱ ζηλωταὶ τῆς
ἐστόλισαν τὸν βίον του με τερατώδη θαύματα,
καὶ ἐπ' ἀληθείας ἔβαλαν σκοπὸν νὰ δεῖξωσι τοῦ
Φραγκίσκου τὰ θαύματα μεγαλῆτερα τῶν τοῦ
Χριστοῦ θαυμάτων. Οὕτω διηγούνται πρὸς
τοὺς ἄλλοις, ὅτι ὁ Χριστὸς ὁμίλησε πολλάκις με
αὐτὸν, καὶ τοῦ ἐνεχάρησεν εἰς τὰς χεῖρας καὶ εἰς
τοὺς πόδας τοὺς τυλεῖ τῶν ἡλίων τῶν σωτηρίων
παθημάτων τῆς. Τὸ 1223 ἐβεβαίωσεν Ὁσώριος ὁ
Γ', τὸ νέον τάγμα τῶν Φραγκισκανῶν, τὸ ὁποῖον
ὑπερκόσθη, καθὼς ὅλα τὰ μοναχικὰ τάγματα,
εἰς τὰς τρεῖς ἐνόχους ὑποσχέσεις τῆς πτωχείας,
σωφροσύνης, καὶ ὑλακοῆς· τὸ πρῶτον ὅμως
με ἀνήκουστον ἕως τότε ἀκριβείαν. Κάνεις δὲν
ἐσυγχωρεῖτο νὰ ἔχη ἢ νὰ δεχταί ἀργύριον, καὶ
τὰ ἀλαραίτητα πράγματα, ἐνδύματα, τροφαί,
κτλ., δὲν εἶναι κτήμα μερικὸν, ἀλλ' ὅλου τοῦ
τάγματος. Καὶ τὸ τάγμα αὐτὸ δὲν συγχωρεῖται
νὰ ἔχη κτήματα περιττά· δὲν δύναται λοιπὸν νὰ
λαμβάνῃ ὑποστατικὰ χαριζόμενα εἰς αὐτό.
Ὅσοι ἐξέφυον ἐργασίαν, χορηγοῦν νὰ ἐργά-
ζονται, ἀλλὰ κανεὶς νὰ μὴν ἐντρέπεται τὴν ψω-
μοζήτησιν. Ἡ θανασθεῖσα γενικῶς ἀλάρησις
αὕτη τοῦ κόσμου ἐνθουσίασε τόσοις ζηλωτάς,
ὥστε ἐντὸς ὀλίγου ὅλοι οἱ τόποι ἐβροίθαν ἀπὸ
Φραγκισκανοῦς. Ἡ κτίσις τῶν μοναστηρίων
τῶν ἦτο ἐνκόσμη, ἐπειδὴ δὲν ἐχρηάζοντο
εἰμὴ σκεπαστὴν καὶ τοίχους, καὶ ἦτο ὡς
προσταγμένον νὰ ἦναι αἱ ἐκκλησίαι τῶν μικρῶν
καὶ ἀκαλλώπιστοι. Τὸ ἐνδύμα των, κατὰ πα-
ράδειγμα τοῦ διδασκάλου των, ἦτο χοιρῶν καὶ
μαυροειδῶν ἐπανωφόριον ὡσάν σακκίον, ἔχον
εἰς τὸν ἀχένα σφραγισμένον κάλυμμα, με τὸ
ὁποῖον ἠδύνατο νὰ σκεπάζωσι τὴν κεφαλὴν, ἔ
ὠνομάζετο Καλβικί. Ἐκ μετριοφροσύνης ὠνομά-
ζοντο μικρότεροι ἀδελφοὶ (fratres minores, ὅθεν
τὸ Μινορίται). Υἱῆσαν δὲ καὶ λαϊκοὶ, οἵτινες

ἠνώθησαν με τοὺς Φραγκισκανοὺς, καὶ εἶχαν
χωριστοὺς κανόνας χωρὶς τὴν αὐστηρὰν μοναχι-
κὴν διαίταν. Ὠνομάζοντο δὲ οὗτοι τερτιάριοι
(τριαδικοὶ) καὶ ἐπιστήθιοι ἀδελφοί. Πάσαντα
ἐμερισθήσαν οἱ Φραγκισκανοὶ εἰς πολλὰ κλινώ-
ρια. Πνευματικοὶ, Γυμνόποδες, Καπουκίνοι,
κτλ., εἶναι ὅλοι μέλη τῆς μεγάλης ἐκείνης
ἀδελφότητος.

Σύγχρονοι σχεδὸν τῶν Φραγκισκανῶν ἐγεννή-
θησαν οἱ Δομινικανοὶ ἢ Διδακτικοί. Ἰσπανὸς
τις Δομίνικος, γεννηθεὶς 1170, ἐκ τοῦ εὐγενοῦς
οἴκου τῶν Γουζεμάνων, περιελθὼν τὴν Λαγγου-
εδοκίαν, ἐγνώρισε με λύπην τῆς καρδίας του τὴν
πλάνην τῶν δυστυχῶν Ἀλβιγαίων. Ἐπόνησεν ἡ
ψυχὴ του ὅτι τόσα ἀπολωλότα πρόβατα τρέχ-
σιν εἰς τὸν ὄλεθρον καὶ εἰς τὴν αἰώνιον κόλασιν,
καὶ ὁ ζῆλός του ἀνεφλέχθη νὰ εὐεργετήσῃ τὸ
ἄξιοθνήρητον τοῦτο μέρος τῆς ἀνθρωπότητος.
Διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐσύστησεν εἰς τὴν Το-
λῶσαν ἀδελφότητα περιερχομένων διδασκάλων,
οἵτινες ὑπερκόσθησαν νὰ διδάσκωσιν ἀδιακό-
πως τοὺς αἰρετικούς τὴν ὀρθοδοξίαν. Ὁ
Πάπας ἐπεκέρωσε τὸ τάγμα τοῦτο (1216), τὸ
ὁποῖον τόσον ταχέως διεδόθη, ὥστε μετὰ τὸν
θάνατον τοῦ ἀρχηγέτου (1221) ἦτον ἤδη διη-
ρημένον εἰς ὀκτώ 'Ἐπαρχίας.' Εἰς πολλὰ δὲ
συμφωνεῖ τὸ τάγμα τοῦτο με τὸ τῶν Φραγκι-
σκανῶν.

Καὶ εἰς τοὺς Δομινικανοὺς καὶ εἰς τοὺς
Φραγκισκανοὺς ἐχάρισαν οἱ Πάπαι προνόμια ἔ
ἐλευθερίας, καὶ οὗτοι πάλιν ἦσαν ἀντὶ τούτων
ὠφελίμοι εἰς ἐκείνους, ὅσον οἱ μισθοφόροι στρα-
τιῶται εἰς τοὺς κοσμικοὺς ἡγεμόνας. Εἶχαν
προνόμιον νὰ ἐξομολογῶσι πανταχοῦ, νὰ δίδωσιν
ἄψαις ἁμαρτιῶν, νὰ διδάσκωσιν ὅπου ἤθελαν,
καὶ κανεὶς ἱερεὺς δὲν ἐτόλμα νὰ τοὺς κλείσῃ τὸν
ἄμβωνα, ἐὰν ἤθελαν νὰ διδάξωσιν ἐπάνω του.
Οἱ ἐφημέριοι τῶν ἐκκλησιῶν ἐπαραιοῦντο κατ'
αὐτῶν, πλὴν εἰς μάτην. Ὁ λαὸς τοὺς εὐλαβεῖτο,
καὶ τοὺς ἐπόσφερε τόσα δῶρα, ὥστε οὗτοι
ἐλησιμόνησαν τὴν πρώτην εὐχίρην των, ἔ συνῆγαν
μεγάλους θησαυροὺς, τῶν ὁποίων μέγα μέρος
κατὰ τὴν συνήθειαν ἔρθεεν εἰς τὴν Ρώμην.

Οἱ Δομινικανοὶ, παρεκτός τοῦ ἔργου τῆς διδα-
σκαλίας, ἀνέλαβαν καὶ τὴν φροντίδα νὰ κατα-
σχολεῦωσιν αἰρετικούς καὶ νὰ τοὺς καταδίδωσι.
Πρῶτοι κριταὶ τῶν αἰρετικῶν καὶ ἱεροδικασταὶ
ὑπῆρξαν οἱ Δομινικανοί.—ΚΟΥΜΑΣ.

ΤΟ 1821 ἐδημοσιεύοντο εἰς τὸ βασιλεῖον τῆς Μεγάλης Βρετα-
νίας καὶ Ἰρλανδίας 216 ἐφημερίδες· τὸ δὲ 1833 εἶχαν αὐξήσῃ
εἰς 369· ἔχουν, 248 εἰς τὴν Ἀγγλίαν, 46 εἰς τὴν Σκωτίαν, καὶ 75
εἰς τὴν Ἰρλανδίαν. Μῖνον εἰς τὸ Λονδῖνον ἐδημοσιεύοντο 55·
13 καθημέραν· 6 δις ἢ τρίς τῆς ἐβδομάδος· καὶ 36 καθ' ἐβδομάδα.